

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. ve věci

žalobce: a) V. J.
b) G. J.
oba zastoupeni advokátem Mgr. Ludvíkem Novotným
sídlem Václavské náměstí 76, 561 51 Letohrad

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8. 6. 2020, č. j. KrÚ - 35699/2019 OKSCR OKPP,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8. 6. 2020, č. j. KrÚ - 35699/2019 OKSCR OKPP, a obě rozhodnutí Městského úřadu Ústí nad Orlicí ze dne 7. 2. 2019, č. j. MUUO/2027/2019/ŠKPC/klick, **se pro vady řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen každému z žalobců nahradit náklady řízení ve výši 9.727,60 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám Mgr. Ludvíka Novotného, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobci se včasnou žalobou domáhali soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání a potvrzena dvě rozhodnutí Městského úřadu Ústí nad Orlicí ze dne 7. 2. 2019, č. j. MUUO/2027/2019/ŠKPC/klick, kterými byl podle § 39 odst. 1 písm. g) zákona č. 20/1987, o státní památkové péči, v platném znění (dále jen „zákon č. 20/1987 Sb.“ nebo „památkový zákon“), každý ze žalobců uznán vinným ze spáchání přestupku, kterého se dopustili tím, že jako vlastníci nemovitosti na st. p. č. X a X (v současné době se jedná o dům s čp. X na pozemku st. p. č. X v k. ú. X provedli stavební práce, zahrnující osazení 16 kusů oken a dveří hnědé barvy v prvním a druhém nadzemním podlaží bez závazného stanoviska Obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 památkového zákona. Současně těmito rozhodnutími o přestupcích byla uložena každému ze žalobců pokuta ve výši 35.000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnili žalobci následujícím způsobem:
2. Žalobci namítli, že správní orgán I. stupně uvedl ve výroku rozhodnutí, že osazení výplní oken žalobci provedli bez předem vydaného závazného stanoviska příslušného orgánu státní památkové péče, avšak toto závazné stanovisko vydáno bylo. Žaloba pak obsahovala další námitky, které se týkaly věcného posouzení případu, kdy žalobci v rozporu se závazným stanoviskem orgánu státní památkové péče na uvedené nemovitosti namísto povolených dřevěných oken a dveří osadili plastová okna a dveře. Zejména namítli, že závazným stanoviskem výše zmíněným nebyl vzhled stavby nijak regulován, byl pouze stanoven materiál, tj. dřevo. Nebylo stanoveno ani dělení oken ani tloušťka profilů ani specifické kování, proto je trestání za „nedodržení materiálové sklady naprosto nepřiměřené“. V žalobě se žalobci zdejšího soudu „táží, zda je ve veřejném zájmu, aby nepatrné procento populace tvořené odborníky v oblasti památkové péče nebylo při přiblížení se k domu žalobců na vzdálenost méně než cca 5 metrů drážděno tím, že dům není osazen dřevěnými okny, ale okny plastovými (shodně se dvěma sousedními domy).“ Dále žalobci namítli, že se správní orgán I. stupně nevypořádal přesvědčivě ani s námitkou žalobců, že mnoho dalších domů v městské památkové zóně je osazeno plastovými okny, k tomu doložili fotodokumentaci. Žalobci uvedli, že „správní orgány při svém rozhodování uplatňují libovůli, díky čemuž někteří mají výhodnější podmínky a jiní jsou naopak nepřiměřeně trestáni. Takový dvojí metr však je v právním státě nepřijatelný.“ Poté žalobci v žalobě uvedli své úvahy o použití tradičních materiálů, uvedli příklad hliníkových výplní. Žalobci namítli, že nebylo přihlédnuto zejména k významu a rozsahu následků přestupků a ke způsobu spáchání přestupků, nebylo vzato v úvahu, že dům se nachází v okrajové části území doplňujícího charakter městské památkové zóny - část C, žalobci měli snahu provést záměnu materiálu co nejšetrněji, proto použili probarvený profil, tudíž ani při otevření si člověk nemusí všimnout, že se jedná o plastové výplně. Správní orgány nevzaly v „potaz“ to, že horní hranice pokuty ve výši 2.000.000 Kč je určena pro velmi závažné zásahy do významných lokalit, nikoliv pro marginální nedodržení jedné dílčí podmínky pro výstavbu jedné dílčí

novostavby na okraji nepřilíživě významné městské památkové zóny, v níž se nachází mnoho dalších domů s plastovými okny. Zvláště se žalobcům „jeví“, že žalovaný označil za „přítěžující“ okolnost to, že se žalobci doznali a že se nevyjádřili k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobci namítli, že správní orgán aplikoval institut účinné lítosti, když zákon č. 250/2016 ani zákon o památkové péči institut účinné lítosti neznají. Rovněž žalobci považují za „poněkud přehnané“ tvrzení žalovaného, že z úmyslného porušení zákona by nemělo být možné ekonomicky profitovat. K tomu uvedli své vlastní úvahy, napadli i část odůvodnění žalovaného rozhodnutí, ve kterém jim žalovaný sdělil, že mohli využít dotační program města Ústí nad Orlicí. Žalobci navrhli, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, navrhli i to, aby soud upustil od trestu nebo jej podstatně snížil.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci, která obhajovala žalované rozhodnutí, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném pod ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Mezi účastníky nejsou sporné a z žalovaného rozhodnutí vyplývají následující nesporné skutečnosti:
6. Na výše zmíněné nemovitosti v Ústí nad Orlicí žalobci osadili v rámci prováděné stavby 16 kusů oken a dveří hnědé barvy v prvním a druhém nadzemním podlaží. Jednalo se o novostavbu, které předcházelo odstranění objektu čp. X a čp. X na pozemcích st. p. č. X a X v k. ú. X, přičemž vedle stavebního povolení bylo vydáno i závazné stanovisko ze dne 29. 6. 2016, které se týkalo záměru rekonstrukce rodinného domu, a následně bylo vydáno ještě jedno závazné stanovisko ke stavebním úpravám, a to dne 6. 2. 2017, přičemž toto závazné stanovisko bylo vydáno Městským úřadem v Ústí nad Orlicí jako příslušným správním orgánem dle § 14 odst. 1 zákona o památkové péči.
7. A právě v závazném stanovisku ze dne 29. 6. 2016 byla stanovena podmínka č. 5, která zní: *„Při stavbě budou použity tradiční materiály – dřevěné okenní a dveřní výplně“*, k tomu pak byla v odůvodnění této podmínky obsažena úvaha orgánu státní památkové péče k této podmínce, tato podmínka byla opakovaně uvedena i v druhém závazném stanovisku ze dne 6. 2. 2017, a to dokonce ve výroku závazného stanoviska, tedy že povolovaná novostavba bude mít obdélníková dřevěná okna, dřevěné dveře. Ostatně v žalovaném rozhodnutí je tato skutečnost zahrnuta (strana 6), přičemž žalovaný na straně 7 uvedl, že *„obvinění jednoznačně znali a věděli o své povinnosti vlastníka nemovitosti vyžádat si předem závazné stanovisko dle § 14 odst. 2 památkového zákona k předmětným pracím, neboť k předmětné nemovitosti si je již dvakrát vyžádali. Nejprve k záměru stavby, kde jím byla ve výroku stanovena podmínka, že okna a dveře budou dřevěná a dále k povolení samotné stavby, kde byla stanovena podmínka, že stavba bude mít obdélníková dřevěná okna, dřevěné dveře.“* Z odůvodnění obou rozhodnutí vyplývá, že žalobci tedy si závazné stanovisko k prováděným stavebním pracím, jejíž součástí bylo i osazení oken a dveří uvedené nemovitosti, vyžádali dokonce dvakrát a v podstatě nedodrželi podmínky vydaných závazných stanovisek tím, že nepoužili k osazení oken a dveří ten materiál, který byl určen ve zmíněných závazných stanoviscích. Dále není mezi účastníky sporné a z žalovaných rozhodnutí vyplývá, že podle výroku obou rozhodnutí o přestupku a dále i podle

odůvodnění žalovaného rozhodnutí je za protiprávní jednání žalobců považováno to, že provedli zmíněné stavební práce, tj. osazení 16 kusů oken a dveří hnědé barvy v prvním a druhém nadzemním podlaží bez závazného stanoviska Obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 památkového zákona. V rozporu s tímto výrokem rozhodnutí o přestupku je však odůvodnění žalovaného rozhodnutí a v podstatě i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to v částech odůvodnění, v nichž správní orgány naopak tvrdí, že žalobci si předem před prováděním stavebních prací závazné stanovisko dle § 14 odst. 2 památkového zákona „*dvakrát vyžádali*“ (srov. strana 7, poslední odstavec), což následně žalovaný potvrzuje i na straně 8 žalovaného rozhodnutí, a navíc i tato skutečnost vyplývá ze správního spisu.

8. Podle ust. § 39 dost. 1 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin, udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).
9. Skutková podstata tohoto přestupku tedy spočívá v tom, že buď je prováděna stavba, změna stavby, terénní úpravy atd. nacházející se v památkové zóně buď bez zmíněného závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2, anebo jestliže toto závazné stanovisko již bylo vydáno, tak že stavebník nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku. Pokud tedy již bylo vydáno závazné stanovisko, v dané věci byla dokonce vydána dvě závazná stanoviska výše zmíněná, tak v podstatě není ani možné postihovat stavebníka za to, že si toto závazné stanovisko nevyžádal, ale jenom v případě, jestliže nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku. Jak rozhodnutí o přestupcích, tak i žalované rozhodnutí jsou proto vnitřně rozporná, když na jedné straně je ve výrocích rozhodnutí o přestupku spatřováno naplnění jeho skutkové podstaty v tom, že žalobci provedli zmíněné stavební práce bez závazného stanoviska obecního úřadu s rozšířenou působností, na druhé straně však z odůvodnění těchto rozhodnutí a i z obsahu správního spisu vyplývá, že toto závazné stanovisko, dokonce dvě závazná stanoviska, byla v dané věci žalobci vyžádána a byla vydána. Proto je výrok rozhodnutí o přestupku v rozporu s jeho odůvodněním a je tudíž nesrozumitelný. Výrok je „*nesrozumitelný i tehdy, je-li vnitřně rozporný výrok sám, nebo plyne-li tato vnitřní rozpornost z obsahu odůvodnění, které neodpovídá výroku.*“ (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., Soudní řád správní, komentář, Nakladatelství Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 76 s.r.s.). Zároveň jsou rozhodnutí o přestupcích i rozhodnutí žalovaného nesrozumitelná v části, která se týká odůvodnění, protože odůvodnění nedávají smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které „*pohnuly správní orgán k vydání rozhodnutí*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). Odůvodnění rozhodnutí o přestupcích a odůvodnění žalovaného rozhodnutí nedávají smysl v tom, že na jedné straně je v nich tvrzeno, že pokuty byly uloženy za provedení zmíněných stavebních prací bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností, na druhé straně však je v nich tvrzeno, že tato závazná stanoviska si žalobci vyžádali a tato závazná stanoviska byla vydána. Navíc tento popis jednání žalobců odpovídá zcela odlišnému způsobu

protiprávního jednání, uvedeném v ust. § 39 odst. 1 písm. d) památkového zákona. Tato nesrozumitelnost zatížila jak žalované rozhodnutí, tak obě rozhodnutí o přestupcích vadou podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., tedy krajský soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1, § 75 odst. 3, § 78 odst. 4 s.ř.s.].

10. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když každému z úspěšných žalobců vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Každému z žalobců tak náleží odměna za zastupování advokátem za dva úkony právní služby po 2.400 Kč, tj. za každého zastoupeného žalobce mimosmluvní odměna snížená o 20%, tedy za každého z žalobců 2.400 Kč, dále za každého z žalobců paušální náhrada ve výši 4.960 Kč, k tomu náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300 Kč, tj. 600 Kč, celkem odměna a náhrada hotových výdajů činí 5.560 Kč, k tomu 21% DPH, jehož je právní zástupce plátcem, tj. celkem 6.727,60 Kč, a s připočtením náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč činí celková náhrada nákladů řízení každého z žalobců 9.727,60 Kč, tuto částku je povinen žalovaný zaplatit každému ze žalobců k rukám právního zástupce žalobců, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. ledna 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje